

Jeg har her forlangt Ordet for en kort Bemærkning for at rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Karen Ankersted), der udtalte et stort Haab om, at vi maatte faa ansat kvindelige Sjælesørgere. Jeg vil gerne spørge, hvorledes det skal forstaas. Om det er Meningen, at man vil have ansat kvindelige Sjælesørgere, uden at de har Ret til at forvalte Sakramenter; i saa Fald skulde jeg tro, at baade den ærede Ordfører og hendes Parti vil komme i stærk Modstrid med Kirkens Folk herhjemme, og jeg forstaaer ikke, hvorledes man vil faa det praktiseret. — I øvrigt vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmidt), at det er absolut urigtigt at paastaa, at dette Lovforslag, selv om det blev gennemført, som det var forelagt af den radikale Regering, vilde være et Overgreb paa det kirkelige Liv; det er en Misforstaaelse, det ønsker jeg at sige her, en komplet Misforstaaelse. Man ønsker ikke, og jeg mindst af alle, at paatvinge Kirken noget, men det, man her vil, er, som det ogsaa er sagt, at give Kirken Frihed. Dersom Kirken ønsker at faa Kvinder ansat, skal Lovgivningsmagten ikke forhindre det. Det er ikke andet, der sker, man vil ikke paatvinge Kirken noget i nogen Retning.

Inger Gautier Schmit: Der er gaaet adskillige Klagesange gennem Tinget i Dag i Anledning af den Begrænsning, som Lovforslaget gennemfører. Jeg kan ikke rigtig forstaa den dybe Depression, som gaar gennem disse Udtalelser, thi jeg synes, at det er i allernøjeste Kontakt med Livet, saadan som det er, og som det leves i Øjeblikket, og det synes jeg er det allervigtigste for de Love, som udgaar fra Rigsdagen, at de er i nøjeste Kontakt med selve Menneskelivet, mere end med Teorier og Principper. Det, der kæmpes om, er faktisk Principperne, men dem bliver vi dog aldrig enige om, om vi saa debatterer Dag ud og Dag ind. Fra een Side ser man nemlig dette at være Præst, at søge en Præstestilling, som kun et ganske borgerligt Erhverv, en Stilling ligesom alle andre, ja, den ærede Ordfører for det radikale Parti (Marie Hjelmer) gik endda saa vidt at spørge, om der var Arbejdsløshed paa dette Omraade. Jeg synes, dette er et klart Udtryk for, at man sætter Præstegerningen i Niveau med alle andre Stillinger og borgerlige Hverv i Samfundet. Og heri ligger den dybeste Forskel imellem dem, der synes, at saadan som hele Udviklingen er i vort kirkelige Folkeliv, bør Kvinder ikke have

Adgang for Tiden til disse Embeder, og saa dem, der synes, at Kvinder absolut er lige berettigede med Mænd til at indtage disse Stillinger lige saa vel som hvilke som helst andre.

Det ærede radikale Medlem, som sidst talte, udtalte: Vi vil give Kirken Frihed gennem dette Lovforslag. Ja vel, men saa kommer jo Spørgsmaalet: Hvem er Kirkens Talsmænd? Hvem skal saa fra Kirkens Side tage Standpunktet? Saa maa Kirken jo have Lov til at kræve af Rigsdagen at faa sin egen Lovgivning, saa at den kan tage Stilling til disse Spørgsmaal. Naar Kirken skal have Frihed, maa den ogsaa have Lov til selv at værne sin Frihed. Dertil vil selvfølgelig straks blive indvendt, at der er jo da Menighedsraadene. Men hvis det enkelte Menighedsraad kan tage en Bestemmelse, som er fuldkommen i Modstrid med, hvad et tilstødende Menighedsraad vil bestemme sig til, saa er vi jo dermed inde i fuldstændig Opløsning af vor Folkekirke. At komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal i Dag vilde jeg finde ganske unødvendigt, da vi dog ikke kan komme til nogen Enighed herom.

Den radikale Ordfører (Marie Hjelmer) udtalte om mine Bemærkninger angaaende, at Kvinder mere intensivt skulde tage Menighedsarbejde op, at et mere inkonsekvent Standpunkt kendte hun ikke. Jeg udtalte, at jeg ikke ønskede, at Kvinder i Øjeblikket skulde være præsteviede. Jeg synes nemlig, at der er meget stor Forskel paa at være en indviet Præst og at være en Menighedsarbejder. Det første finder jeg i Øjeblikket ikke, at Kvinder bør være — jeg ser ikke, at Udviklingen tyder paa, at det vil være rigtigt —, hvorimod jeg i højeste Grad vil anbefale og arbejde for, at der aabnes Kvinder Adgang til at øve Menighedsarbejde i en udstrakt Grad ogsaa indenfor Folkekirken, og her er der et rigt Arbejdsfelt for de Kvinder, som nu muligvis ønsker at tage teologisk Embedseksamen. De kan her komme til at øve alt det Menighedsarbejde, alt det kirkelige Arbejde, de maatte have Lyst til. Det er til syvende og sidst ikke det, om man kalder det præsteligt eller Menighedsarbejde, det kommer an paa; det vigtigste er, at Evnerne bliver brugt, og her synes jeg, at der er en farbar Vej, som jeg i høj Grad vil anbefale.

At der skulde være Tale om, at dette Lovforslag kan betragtes som en Udtalelse om eller et Udtryk for, at Præsteembedet ikke maa besmittes af Kvinder, synes jeg er en saa søgt Tanke, at jeg slet ikke kan faa mig selv til at tro, at den ærede Tals-